

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Tractatus XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

ea nolenti obtrudo, mihi que quasi de re bene actâ blandior? Sanè quæ agenda sunt, agam; neque alia, nisi mea opera exigere potest Deus; neque picturam sibi delineari postulet parens à filio, quem textrina addiscendæ puerum admouit; neque aliena exiget Deus, qui *unicuique reddet secundum opera sua*, non verò Matt. 16. secundum aliena.

Neque de labore cōquerere.

Operibus verò meis si contentus sim; sanè de molestiâ, & labore ijs annexo non est quod ingemiscam. Neque de malleorum pondere, nec de carbonum fuligine, est quod fabri questionem moueat; hoc enim est fabrum agere, aliter ferrum non cuditur; nec sine labore sum id quod sum, nec ago id quod agendum est. 51.

Neque de dolore qui laborem cōsequitur.

Laborem autem uti necessariò sequitur dolor, sanè & cum res occurrerit, dolendum est mihi, & rursus gaudendum est quòd rectè doleam. Fletus & suspiria conditionem nostram necessariò consequuntur, fateor; verùm illud etiam didici, gaudere quòd possim; eò quòd fleam & quòd doleam, illud enim gaudium in eo situm esse perspexi, ut corpore in lachrymas resolutò, animus sibi constet. Constat verò, si iudicet rectè hæc euenire, quæ tantorum sibi gemituum sunt causa; tum verò velit ea contingere, & approbet quin imò sanctissimam Dei voluntatem, nolitque non dolere. Hoc est gaudere quòd doleas; hoc denique est inter corporis agitationes & procellas, stare immotum, id est quiescere. 52.

Sed cū dolendum est, gaude quòd doleas.

TRACTATUS XV.

Tandem & morti acquiesce.

Vltimum tandem restabat, quod conditionem nostram consequitur, quodque me turbabat maximè, rem extra Prouidentiam Dei considerantem; est autem illa, tantis hominum calumnijs impetita, amara ut vocant Mors. Verùm nihil ego difficultatis in eâ comperi, quæ non afficta sit. Terribilem eam dicunt homines, *primò* quòd vitam omnemque vitæ dulcedinem eripiat. *Secundò* quòd inexpectata adsit. *Tertiò* quòd per morbos inferatur sæpè molestissimos. *Quartò* quòd ab eâ felix aut infausta pendeat æternitas. Audiui hæc quidem sæpè, imò & credidi. 53.

Quia natura, quæ contentus es, debita.

Sed cum rem bene expendo, mortalem cum sciam esse conditionem 54.

ditionem meam, eamque sic esse velim, quid conqueror conditioni meæ satis fieri? An ergo immortales homines esse oportuit? Non igitur conditioni meæ acquiesco id si velim, præterquam quòd Deo sim iniurius. Cur igitur magis conqueror mori me, quam esse? Vtrumquæ enim meâ fert natura. Et verò an adedò dulcis est hæc vita, vt morti eam eripienti, tantopere succenseam? Cur igitur de malis vitæ semper conqueror, si malis eripi nolo? Aut cur mortem exhorresco, per quam fit, vt tantis malis tandem eximar?

55. Incerta verò quod sit & inexpectata; hoc quidem, meæ est incuriæ, cum nullo non tempore expectari debeat; illud verò, magnum Dei beneficium est. si enim de certâ mortis nobis horâ constaret, non lüberet viuere, vt pote quibus vltimi & iam cogniti vitæ anni, mortis instantis memoriâ in luctus irent; & sic metufuturi, præsentis vitæ dulcedo prorsus amaresceret. Iam viuimus, & mortis incerti viuimus, & læti vt cumque viuimus; & quia mortem nemo præsentem videt, vitâ fruimur.

Incerta si sit, incertæ esse conuenienter.

56. Morbos verò, Naturæ, Dei inquam video esse inuentum pulcherrimum. Per eos enim percipio *primò* naturam paulatim dissolui, & sic fieri vt moriamur, mori qui debuimus. *Deinde*, vt præstituto moriamur tempore. *Tertiò*, vt non inuiti discedamus ex hoc misero corpore; in quo tam acerbè anima hospitatur. *Quartò* denique, vt etiam suauiter moriamur, efficiunt. Obstupesciunt enim morbi vigorem sensuum, phantasiâ defatigant, neruos hebetant; & sic animæ excedentis luctam, corporisque contractiones vix persentiscimus. Quid igitur morbos accusamus, pulcherrimum naturæ sese dissoluentis artificium?

Morbi, artificii sunt dissoluentis se naturæ.

57. Denique vltimum istud momentum non est quòd timeam, sed malam vitam, quæ sola momentum illud facit esse terribile. Momentum autem illud scire nolo, nec verò necessarium id est: nihil enim vt me ad illud comparem requirit Deus, nisi id quod modò ago, si ago benè. Illud solum mihi agendum tum incumbet, vt cum moriendum erit, moriatur etiam benè, hoc est, lætè & libenter. Gratias itaque agam Deo meo, Conditori meo, Gubernatori meo, momentum illud cum appetierit; & scenâ iam peractâ, *Corpus deponam velut vestimentum*, illud ad patres suos remittam, vt cum ijs in puluere dormiat. *Mea interim conuersatio erit in celis*, donec tempus illud adsit, quo Saluator meus veniat,

Articulum ipsi mortis bonum facies moriendo lætè.

veniat, qui reformabit corpus humilitatis meae, configuratum corpori claritatis suae; Tum verò simul cum Domino erimus. Hæc vitæ meæ scena, hic decursus, hic exitus. Ad Phil.
1. Thef. 4.

CONCLUSIO.

Iam verò, quid demum est in conditione meâ, de quò meritò possim conqueri? imò quid non est, de quo mihi non gratuler, Deoque gratias agam, si fieri posset, etiam infinitas? An non ea felix dicenda est vita, quæ ad æternam ducit felicitatem? An alius esse volo qui ad tanta natus sum, & per ea quæ iam accidunt felicissimè isthuc deuehor, & deducor? Certè mortalis sis licet homo, multisque, vt tu quidem credis, miserijs implicatus, nihilominus vt rectè Poëta; *Quod es, esse velis, nihilque malis.* Hoc omnis lætitiæ est compendium, imò solum in hâc vitâ gaudium. Illud autem quouis in statu datur obtinere: & verò si tuo contentus viuus, propterea quòd Deo ita sit visum, sanè re-ipsâ iam obtines, 58.

Cæterùm, finge tibi quascumque vel imaginatione assequi potes delicias, commoda & voluptates, cælestes modò excipias, nullam sanè reperies, quæ huic comparari possit. Audeo dicere non aliud gaudium in mundo dari, præter animum securum fui, & verò contentum suo. Cælum is est, Paradisus est, situs quamuis in medio terræ; inter medias tempestates semper illic serenum est; alias si delicias quæritis, nequicquam quæritis; fucatae sunt aliæ omnes, falsæ sunt, quæque multum habeant nominis, nihil rei. Huic ergò quærendo insistite; intra vos est, neque alio loco inuenitur, quàm in animo rectè constituto. 59.

Verùm, vt vidistis, tota mentis rectè ordinandæ ars, ab eximâ illâ, præclarâque de Diuinâ Sapientiâ opinione, & existimatione dependet; omnis tranquillandæ mentis fundamentum hæc est, neque singularum rerum rationes perquirendæ sunt, vt mentem places, euentibusque acquiescas; illud solum sufficit, fixum ratumque habere, nihil præter Sapientissimæ Mentis ordinationem, cuius tantam concepisti existimationem, in totâ naturæ serie euenire.

Scio quidem, summâ cum animi voluptate, singularum quæ circa nos contigerunt rerum, exactissimas rationes, perspecturos 60.